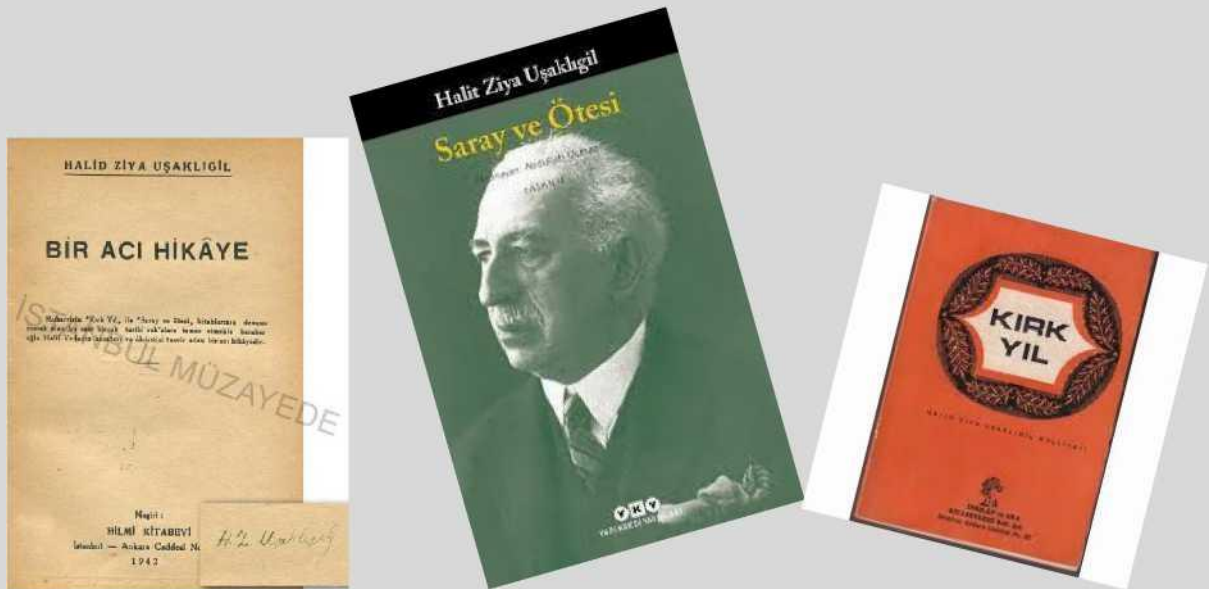

Το Τμήμα Τουρκικών και Μεσανατολικών Σπουδών
σας προσκαλεί στην διάλεξη

«Σκόνη και Σκεπάσματα: Μνήμη και Συνείδηση στην
Αυτοβιογραφική Γραμματεία του Χαλίτ Ζιγιά Ουσακλίγκιλ»

Ομιλήτρια:

Χριστίνα Ζεγκίνογλου, Πανεπιστήμιο Yeditepe, Κωνσταντινούπολη

Τρίτη, 28 Απριλίου 2026

Ώρα: 18:30

Αίθουσα: LRC019, Βιβλιοθήκη «Στέλιος Ιωάννου», Πανεπιστημιούπολη

Σύντομο βιογραφικό

Η Δρ. Χριστίνα Ζενγκίνογλου είναι ερευνήτρια και διδάσκουσα με ειδίκευση στη Σύγχρονη Τουρκική Λογοτεχνία και στις σπουδές μνήμης, με πορεία ανάμεσα στην Κωνσταντινούπολη και την Αθήνα. Είναι διδάκτορας του Πολυτεχνείου Yıldız, με διδακτορική έρευνα για τη συλλογική μνήμη στα μυθιστορήματα του Γιασάρ Κεμάλ και της Διδώ Σωτηρίου. Οι θεματικοί άξονες της είναι η κοινωνική μνήμη, το πένθος και το πολιτικό μυθιστόρημα. Από το 2025 είναι διευθύντρια του Τουρκικού Γραφείου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ενώ παράλληλα διδάσκει τουρκική γλώσσα και λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο Yeditepe. Είναι μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο Δ.Π.Θ.

Περίληψη

Η διάλεξη «Σκόνη και Σκεπάσματα: Μνήμη και Συνείδηση στην Αυτοβιογραφική Γραμματεία του Χαλίντ Ζιγιά Ουσακλίγκιλ» προσεγγίζει την αυτοβιογραφική γραφή του συγγραφέα ως έναν ιδιαίτερο χώρο όπου το ατομικό βίωμα συνομιλεί με την ιστορική εμπειρία και η προσωπική ανάμνηση μετασχηματίζεται σε αφήγηση με αξιώσεις μαρτυρίας. Με αφετηρία το λογοτεχνικό και κοινωνικό πλαίσιο της ύστερης οθωμανικής περιόδου και με έμφαση στη συγκρότηση της λογοτεχνικής νεοτερικότητας, εξετάζεται πώς το αυτοβιογραφικό εγώ οργανώνει την αναδρομική θέαση του παρελθόντος, τι επιλέγει να φωτίσει και τι να αποσιωπήσει, καθώς και με ποιες τεχνικές αφήγησης κατασκευάζεται η αίσθηση αξιοπιστίας και εσωτερικής συνέχειας. Κεντρικός άξονας της ανάλυσης είναι η μνήμη όχι ως ουδέτερη αποθήκη, αλλά ως ενεργή διαδικασία επιμέλειας, ερμηνείας και νοηματοδότησης, όπου η συνείδηση λειτουργεί ως φίλτρο και ταυτόχρονα ως κριτικός μηχανισμός. Οι μεταφορές της σκόνης και των σκεπασμάτων αναδεικνύονται ως ερμηνευτικά κλειδιά που επιτρέπουν να ιδωθούν οι μορφές φθοράς, χρόνου και ίχνους, αλλά και οι πρακτικές προστασίας, απόκρυψης ή αναδίπλωσης της μνήμης. Τέλος, η διάλεξη δείχνει πώς το προσωπικό υλικό του συγγραφέα αποκτά συλλογική διάσταση, συμβάλλοντας στη μελέτη της ιστορικής μνήμης και της πολιτισμικής αυτοσυνειδησίας μέσα από την αυτοβιογραφική γραμματεία.